

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story מקרא-key:	מימרא-statement ■ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
---	---

ראש השנה-ארבעה ראשי שנים		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
והיינו דכתיב (במדבר כא) ויראו כל העדה כי גוע אהרן												◇
אל תקרי ויראו אלא ויראו, כדריש לקיש	וא"ר אבהו:											■ !
כי משמש בארבע לשונות: אי, דילמא, אלא, דהא.	דאמר ריש לקיש:											■ !
מי דמל? התם כנען הכא סיחון												ז
הוא סיחון, הוא ערד, הוא כנען, סיחון - שדומה לסייח במדבר, כנען - על שם מלכותו, ומה שמו - ערד שמו.	תנא:											◇ !
ערד - שדומה לערוד במדבר, כנען - על שם מלכותו, ומה שמו - סיחון שמו.	איכא דאמרי:											◇ !
ואימא: ראש השנה אייך												◇ ז
לא סלקא דעתך, דכתיב (שמות מ) ויהי בחדש הראשון בשנה השנית באחד לחדש הוקם המשכן, וכתיב (במדבר י) ויהי בשנה השנית בחדש השני נעלה הענן מעל משכן העדת. מדקאי בניסן וקרי לה שנה שנית.												◇ !
ואימא ראש השנה סיון												◇ ז
לא סלקא דעתך, דכתיב (שמות יט) בחדש השלישי לצאת בני ישראל מארץ מצרים, ואם איתא - בחדש השלישי בשנה השנית לצאת וגו', מיבעי ליה.												◇ !
ואימא תמוז, ואימא אב, ואימא אדר												◇ ז
מהכא (דברי הימים ב ג) ויחל לבנות בחדש השני בשנת ארבע למלכותו. מאי שני - לאו שני לירח שמונין בו למלכותו?	אלא אמר רבי אלעזר:											◇ ■
ואימא שני בחדש	מתקף לה רבינא:											◇ ז
אם כן שני בחדש בהדיה הוה כתיב ביה.												◇ !
ואימא בשני בשבת												◇ ז
הדא: דלא אשכחן שני בשבת דכתיב. ועוד: מקיש שני בתרא לשני קמא, מה שני קמא - חדש, אף שני בתרא - חדש.												◇ !
מנין שאין מונין להם למלכים אלא מניסן - שנאמר (מלכים א 1) ויהי בשמונים שנה וארבע מאות שנה לצאת בני ישראל מארץ מצרים וגו', וכתיב (במדבר לג) ויעל אהרן הכהן אל הר ההר על פי ה' וגו', וכתיב (דברים א) ויהי בארבעים שנה בעשתי עשר חודש, וכתיב (דברים א) אחרי הכתו את סיחון וגו', ואומר וישמע הכנעני וגו', ואומר ויראו כל העדה כי גוע אהרן וגו', ואומר ויהי בחדש הראשון בשנה השנית וגו', ואומר ויהי בשנה השנית בחדש השני וגו', ואומר בחדש השלישי לצאת בני ישראל וגו', ואומר ויחל לבנות וגו'.	תניא כוותיה דרבי יוחנן:											◇ ■
לא שנו אלא למלכי ישראל, אבל למלכי אומות העולם - מתשרי מניסן. שנאמר (נחמיה א) דברי נחמיה בן חכליה ויהי בחדש כסלו שנת עשרים וגו', וכתיב (נחמיה ב) ויהי בחדש ניסן שנת עשרים לארתחשסתא וגו'. מדקאי בכסליו וקרי ליה שנת עשרים, וקאי בניסן וקרי ליה שנת עשרים - מכלל דראש השנה לאו ניסן הוא.	רב חסדא:											◇ ■
בשלמא הוא - מפרש דלארתחשסתא, אלא האי - ממאי דלארתחשסתא? דילמא למנינא אחרינא הוא?												◇ ז
שנת עשרים שנת עשרים לגזירה שוה, מה התם לארתחשסתא - אף הכא לארתחשסתא.	רב פפא:											◇ !
וממאי דמעשה דכסליו קדים, דילמא מעשה דניסן קדים?												◇ ז
לא סלקא דעתך:												◇ !
דברים שאמר חנני לנחמיה בכסליו, אמרן נחמיה למלך בניסן. דברים שאמר חנני לנחמיה בכסליו שנאמר (נחמיה א) דברי נחמיה בן חכליה ויהי בחדש כסלו שנת עשרים ואני הייתי בשושן הבירה. ויבא חנני אחד מאחי הוא ואנשים מיהודה ואשאלם על היהודים הפליטה אשר נשאר מן השבי ועל ירושלים. ויאמרו לי הנשארים אשר נשאר מן השבי שם במדינה ברעה גדולה ובחרפה וחומת ירושלים מפרצת ושעריה נצתו באש. אמרן נחמיה למלך בניסן, שנאמר (נחמיה ב) ויהי בחדש ניסן שנת עשרים לארתחשסתא המלך יין לפניו ואשא את היין ואתנה למלך ולא הייתי רע לפניו, ויאמר לי המלך מדוע פניך רעים ואתה אינך חולה אין זה כי אם רע לב ואירא הרבה מאד. ואמר למלך המלך לעולם יהיה מדוע לא ירעו פני אשר העיר בית קברות אבתי חרבה ושעריה אכלו באש. ויאמר לי המלך על מה זה אתה מבקש ואתפלל אל אלהי השמים. ואמר למלך אם על המלך טוב ואם ייטב עבדך לפניך אשר תשלחני אל יהודה [אל] עיר קברות אבתי ואבננה. ויאמר לי המלך והשגל יושבת אצלו עד מתי יהיה מהלכך ומתי תשוב וייטב לפני המלך וישלחני ואתנה לו זמ.	דתניא:											◇ ■ !
(הגי א) ביום עשרים וארבעה לחדש בששי בשנת שתיים לדרישו, וכתיב (הגי ב) בשביעי בעשרים ואחד לחדש, ואם איתא - בשביעי בשנת שלש מיבעי ליה.	מתיב רב יוסף:											◇ ■ ז

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה- story	מימרא- statement ; קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer ■ ראיה- proof
מקרא- key:	

ראש השנה-ארבעה ראשי שנים		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
כורש מלך כשר היה, לפיכך מנו לו כמלכי ישראל.	רבי אבהו:										!	◇	ג:
הדא - דאם כן קשו קראי אהדדי, דכתיב (עזרא ו) ושיצא ביתא דנא עד יום תלתא לירח אדר די היא שנת שית למלכות דריוש מלכא	מתקיף לה רב יוסף:										!	◇	ג:
באותו זמן לשנה הבאה עלה עזרא מבבל וגלותו עמו, וכתוב (עזרא ז) ויבא ירושלים בחדש החמישי היא שנת השביעית למלך, ואם איתא - שנת השמינית מיבעי ליה	ותניא:										!	◇	ג:
ועוד: מי דמי? התם - כורש, הכא - דריוש											!	◇	ג:
הוא כורש, הוא דריוש, הוא ארתחשסתא. כורש - שמלך כשר היה, ארתחשסתא - על שם מלכותו, ומה שמו - דריוש שמו.	תנא:										!	◇	ג:
מכל מקום קשיא											!	◇	ג:
לא קשיא כאן - קודם שהחמיץ, כאן - לאחר שהחמיץ.	רבי יצחק:										!	◇	ג:
ומי החמיץ? והכתיב (עזרא ו) ומה חשחן ובני תורין ודכרין ואמרין לעלוך לאלה שמיא חנטין מלה חמר ומשח כמאמר כהניא די בירושלם להוא מתייב להם יום ביום די לא שלו.	מתקיף לה רב כהנא:										!	◇	ג: